

Autor: Jack Donovan

*Robert N. Taylor hraje aktivní a významnou roli na poli alternativní pravice již po dlouhá desetiletí. V 60. letech úzce spolupracoval s hnutím **The Minutemen** – ortodoxní antikomunistickou skupinou vedenou Robertem „Bolivarem“ DePughem. Tato polovojenská skupina, jež vstoupila do všeobecného povědomí prostřednictvím samolepek s nápisem „Zrádci, bojte se!“ se nakonec z mnoha různých důvodů, z nichž stojí za zmínku například nátlak ze strany FBI a dalších organizací, rozpadla, nicméně na jejích troskách vzniklo mnoho dalších militantních skupin. Poté, co opustil řady Minutemenů, se Taylor začal věnovat trochu jiným zájmům a spolu se svým bratrancem Nicholasem Teslukem založil folkovou skupinu **Changes** (Myspace, Wikipedia). Taylor rovněž pomáhal razit cestu rychle rostoucímu ódinistickému (či chcete-li Ásatrú) hnutí, když byl členem hned několika organizací. Na skonku 90. let pak kapele pomohl obnovit její popularitu vydavatel radikálně tradictionistického žurnálu **Tyr** Michael Moynihan, jenž se zasadil o vydání starších i zbrusu nových materiálů tohoto dua. Taylor stále i dnes vydává nahrávky a pořádá vystoupení.*

Pamatuji si, že před několika lety jsme se letmo seznámili před portlandskou galerií **Optic Nerve Arts a následně jsme se účastnili skupinové diskuze. V jejím rámci jste hovořil o výchově svého syna a dal jste k dobru dojemný příběh o tom, kterak jste mu pomohl podstoupit přeměnu z chlapce v muže prostřednictvím pohanského rituálu. Jestli si dobře pamatuji, jednu z hlavních rolí v něm hrál štít. Bylo to pravděpodobně moje první setkání s člověkem, který praktikoval Ásatrú smysluplným způsobem. Mohl byste prosím čtenářům **Alternative Right** tento rituál přiblížit?**

Naše setkání se uskutečnilo v průběhu premiérového večera **Heathen Art Show**, jež se konalo právě v **Optic Nerve**, následujícího večera se pak uskutečnil koncert **Changes** v místní irské hospodě. Událost, již zmiňujete, se odehrála sněmu (pro nějž se užívá název **Althing**) Ásatrú

Alliance (patřil jsem k jejím zakladatelům a byl jsem jejím dlouholetým členem a podporovatelem). Jednalo se o rituál nabytí mužnosti mého staršího syna Thora, který zhruba měsíc před touto událostí dosáhl věku šestnácti let.

Formální stránka rituálu sestávala z vytvoření velkého kruhu, jehož součástí bylo 82 členů hnutí. Na jedné straně kruhu stála má bývalá žena spolu se synem Thorem. Já jsem stál v kruhu přímo naproti nim. Karen držela kulatý vikingský štít vyrobený z ocele a semišové kůže, jež předala Thorovi řkouc:

“Chop se svého štítu a statečně jej nos. Nikdy se nevracej z bitvy, aniž bys jej třímal ve své ruce nebo na něm neležel.”

(Jinými slovy: vrať se jako vítěz nebo zemři, nikdy jej neodhazuj, abys mohl z bitvy rychleji utéct.)

Poté postrčila Thora doprostřed kruhu a pravila mu, aby se postavil po bok svého otce a stal se mužem. Ten byl jejím gestem viditelně překvapen, přešel však středem kruhu a postavil se vedle mě. Podal jsem mu oštěp, přičemž jsem mu říkal, aby s jeho pomocí hrdě bránil svou rodinu a lid. Jednalo se v podstatě o velmi jednoduchý rituál, přitom však v očích mnohých zúčastněných bylo vidět slzy. Emoce to vyvolalo v každém, včetně Thora, což bylo nejdůležitější. Od toho dne se již nikdy ode mě nebo od mé ženy ničeho nedožadoval. V průběhu letních prázdnin pracoval, aby si vydělal na dodávku a rovněž si sám platil energii a pojištění. A takovým zůstal až do dneška. Strávil 4 a půl roku v americké armádě, s níž absolvoval i boje v Iráku. Nyní studuje na univerzitě, má svůj vlastní dům a v průběhu letošního roku očekává narození svého prvního dítěte. Právě oslavil své třicáté narozeniny. Jako otec jsem s ním nikdy neměl žádné problémy a cením si jeho osobních vlastností coby dospělého člověka. Je pracovitý, čestný a od přírody statečný. Disponuje excelentními truhlářskými a zednickými dovednostmi, dobře se vyzná v opravách automobilů a motocyklů, žije spořádaný život a udržuje se ve špičkové fyzické kondici. Asi by byl stejný i bez onoho rituálu. Možná všechny jeho dobré vlastnosti jsou vrozené, avšak cítím, že právě tento rituál udělal tlustou čáru mezi jeho dětstvím a dospělostí. Svůj původ má v podobných iniciačních obřadech starých Sparťanů, pro tyto účely je však aplikovatelný u všech válečnických náboženství.

Rád bych ještě dodal, že mimo rituál samotný jsem plánoval dovršit Thorův přechod v muže prostřednictvím nějakého činu fyzické povahy. Chtěl jsem s ním seskočit s padákem nebo s ním podstoupit nějakou jinou fyzicky náročnou a nebezpečnou akci. Naneštěstí jsem však nenašel žádnou společnost, jež by umožňovala seskočit s padákem člověku mladšímu osmnácti let. Mluvilo se i o lovu na divočáky pomocí oštěpů, k němuž však nikdy nedošlo vzhledem k určitým lidským faktorům, jež nestojí za zmínku. Avšak jakmile Thor oslavil svoje osmnáctiny, vydal se spolu se svým kamarádem ven a během jednoho víkendu se jim povedlo čtyřikrát seskočit s padákem. O svém plánu mi neřekl zhora nic, nicméně po svém

návratu mi hrdě předložil certifikát o seskocích. Byl jsem na něj dvojnásobně pyšný. Nejenom proto, že tuto část iniciace vykonal ze své vlastní vůle, nýbrž i z toho důvodu, že dokud celou akci neabsolvoval, ani slůvkem se mi o ní nezmínil.

Důvod, proč jsem spolu s rituálem požadoval nějakou zkoušku fyzického rázu koresponduje s mým základním etickým přesvědčením, že slova a gesta sice mají sama o sobě jistou váhu, nicméně pravé opodstatnění jim dodá až určitý hmotný důkaz. Řekněme, že mi uděláte nějakou laskavost nebo mě něčím odměníte. Poděkuji vám za vaši štědrost či odhleduplnost a abych svá slova něčím podložil, něco pro vás na oplátku udělám nebo vám něco dám. To dodá mým slovům váhu, respektive opodstatněnost.

Tento přístup může být aplikován i obráceně. Jednou jsem si najal řemeslníka, aby vykonal nějaké práce na mém domě. Jednoho dne se však nedostavil do práce a ani se neobtěžoval mi zatelefonovat. Čekal jsem na něho čtyři nebo pět dnů, poté se konečně uráčil objevit pln omluv a výmluv. Sdílel jsem mu, že jeho vinou jsem musel čekat, což se mi opravdu nelíbí, jeho omluvy jsem však nakonec přijal a zeptal jsem se ho: "Jakým způsobem mi to hodláte odčinit?" Mou otázkou byl poněkud zaskočen a opatrně se mě zeptal, jak jsem to vlastně myslel. Navrhl jsem mu odpočet 500 dolarů z celkové částky za odvedenou práci, s čímž souhlasil a své dílo dokončil bez dalších absencí.

Jedná se přesně o příběh, jenž jsem měl na mysli. Myslím, že spousta lidí si o spolku typu Ásatrú pomyslí, že se jedná o jednu z povrchních hipsterských subkultur, jež se snaží na sebe připoutat pozornost a něčím se od ostatních odlišovat, nakolik vyprázdněná a nesmyslná globální momokultura válčuje vše, co jí stojí v cestě. Váš příběh mi ovšem ukázal, jak hluboce, symbolicky a transformativně může podobný rituál zapůsobit na život mladého člověka.

Nepovažuji Ásatrú za omezené nebo za povrchní. Není v něm nic z onoho hipsterismu. Jedná se o návrat k hledání vlastní cesty v oblasti pocitů, myšlení a konání. Je to prostředek k nalezení vlastní duše. Z určité části se jedná o reakci na „monokulturu“, jež ve své podstatě není vůbec žádnou kulturou. Současná Amerika má v podstatě komiksovou kulturu, extrémně plytkou a bez kořenů, nebo nějakého hlubšího smyslu – nehledě na její přízemní materialismus. A materialismus – to je nikdy nekončící otročina. Vždy je zde něco dalšího, co je potřeba vlastnit. Toto otrocké úsilí je vždy uspokojeno jen do doby, než se v dohledu objeví další nicotná tretka, bez které si nedokážeme představit život.

První část z rozhovoru Jacka Donovana s Robertem N. Taylorem *Waiting For the Fall*, který vyšel na stránkách Alternative Right dne 17. února 2011.